

N:o 111.

Af herr **S. J. Boëthius**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t angående lagstiftning i fråga om sockenbibliotek.*

För att det arbete, som nedlagts och nedlägges på vårt folkskoleväsendes utveckling, må blifva verkligt fruktbärande, fordras, att åt dem, som i folkskolorna förvärfvat bildningens första förutsättningar, tillfälle må beredas att genom ändamålsenlig läsning göra den förvärfvade bildningsmöjligheten effektiv. Dertill kräfvdes emellertid goda folkbibliotek. Under det uppsving, som vårt folkskoleväsende erhöll på 1860-talet, erkändes detta också allmänt, och följden häraf var uppkomsten af en stor mängd s. k. sockenbibliotek; 1866 räknade man icke mindre än 1,265 sådana. Under de sista årtiondena har dock ett beklagligt bakslag inträdt med afseende på denna en gång så lofvande rörelse. Orsakerna härtill torde vara flera, hvarför också medel af olika slag till det nämnda missförhållandets afhjelpande kunna behövas. En af dessa orsaker är emellertid sådan, att den torde kunna undanrödjas på lagstiftningens väg och därför förtjenar de offentliga myndigheternas uppmärksamhet.

När 1862 års kommunallagar först började tillämpas, synes den allmänna uppfattningen hafva varit, att sockenbiblioteken, såsom stående i nära samband med folkskoleväsendet, hörde under kyrkostämmans och skolrådets vård, en uppfattning, som fick ytterligare stöd af att 1842 års folkskolestadga anbefalde presterskapet "att uppmuntra till inrättande och begagnande af sockenbibliotek" och att instruktionen för folkskoleinspektörerna ålade dessa att utöfva uppsigt öfver de ifrågavarande inrättningarna. Man torde också vara berättigad att antaga, att den kraftiga utveckling, som sockenbiblioteksinstitutionen föredde på 1860-talet, väsentligen berodde af skolstyrelsernas intresse därför. Emellertid uppstod i ett par kommuner i Skaraborgs län (Skarstads och Hellums kommun samt Önums kommun) tvist mellan kyrko-

och kommunalstämmorna rörande malsmanskapet för sockenbiblioteken, i det å ena sidan de respektive kommunalstämmorna tillsatte särskilda biblioteksstyrelser och å andra sidan sockenbibliotekets räkenskaper i den ena af de båda kommunerna förelades kyrkostämman. Från båda håll anfördes klagomål hos Konungens befallningshafvande i länet, som i sitt utslag af den 11 juli 1866 förklarade kommunalstämman obehörig att om ordnandet, vården och förvaltningen af sockenbibliotek fatta beslut, hvilket deremot tillkomme kyrkostämman. Frågan drogs då under Kongl. Maj:ts pröfning, och den 8 februari 1867 utfärdades, på föredragning af chefen för civildepartementet, en kongl. resolution, hvarigenom länsstyrelsens utslag undanröjdes, kommunalstämmorna förklarades hafva varit berättigade att tillsätta styrelse för sockenbiblioteket, men det öfverklagade kyrkostämmobeslutet angående biblioteksräkningarna förklarades utan verkan. De grunder, som anfördes för utslaget, voro, att enligt § 7 i kongl. förordningen af den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse på landet inga andra ärenden undantagas från kommunalstämmas behandling än sådana, om hvilka särskildt stadgas, att de höra under kyrkostämman, men frågan om sockenbibliotekens förvaltning ej är upptagen bland de ärenden, som i § 2 af kongl. förordningen af den 21 mars 1862 om kyrkostämman uppräknas såsom hörande till kyrkostämmans handläggning. Detta prejudikat har haft till följd, att inom kommunerna *antingen* ovisshet uppstått angående rätt forum för sockenbiblioteksfrågors behandling, då det nämnda utslaget synes strida mot § 11 i nuvarande folkskolestadga, hvilken liksom föregående folkskolestadga ålägger skolråden att befrämja inrättandet och begagnandet af sockenbibliotek samt tillse, att lämpliga böcker dertill anskaffas, *eller* att sockenbiblioteken helt och hållet öfverlemnats åt kommunalstämmans och kommunalnämndens vård. Intetdera har i allmänhet varit lyckosamt för sockenbiblioteken. Osäkerheten har verkat förlamande, och kommunalnämnderna, som måste ombesörja så många andra angelägenheter och i hvilka kommunernas folkskolelärare icke kunna inväljas, hafva, då de på grund af det nämnda utslaget kommit att tjenstgöra såsom biblioteksnämnder, ej alltid med behörig kraft kunnat egna sig åt detta uppdrag. För att i någon mån uppfylla sina skyldigheter med afseende på anskaffandet af god folkläsningshafva stundom i stället respektive skolmyndigheter koncentrerat sin verksamhet på *skol*biblioteken, hvilkas utveckling de enligt samma § 11 äfven hafva att befrämja och hvilkas vård oomtvistligen tillhör dem, men detta torde stundom hafva medverkat till att det kommunala intresset svalnat för sockenbiblioteken, och dock kunna dessa tydligen ej ersättas genom skolbiblioteken, hvilka böra lämpas efter barnens och ungdomens behof.

Under sådana förhållanden synes en ändring i kommunallagarne vara af behofvet påkallad med syfte att dels undanröjda den anmärkta ovissheten,

dels ytterligare befrämja sockenbiblioteksinstitutionens utveckling. Det enklaste sättet härför vore, att värden af denna institution uttryckligen öfverflyttades på kyrkostämma och skolråd, då dessa i öfrigt hafva hand om kommunens folkundervisningsanstalter, till hvilka sockenbiblioteken helt enkelt äro ett nödvändigt komplement, och borde då ett tillägg göras till § 2 i kongl. förordningen om kyrkostämma af den 21 mars 1862, hvarigenom "sockenbibliotek" äfven intoges bland de i nämnda § uppräknade frågor, som höra till kyrkostämmas handläggning. Folkskolestadgans ofvan omtalade § 11 bragtes härigenom i öfverensstämmelse med gällande kommunallagar. Häremot skulle emellertid kunna anföras, att möjligen på detta sätt sockenbiblioteken erhöles en allt för ensidig religiös pregel, men, säger en författare, som i tidskriften Verdandi för 1898 behandlat frågan om våra folkbibliotek: "det är nu säkerligen ingen fara att öfverlemnna biblioteken åt skolråden. Ehuru dessa höra till de institutioner, som långsammast utveckla sig, så äro de dock nu i regeln helt annorlunda än på 1850-talet". En brist vore visserligen, att folkskolelärarne, hvilka väl böra hafva det största intresset för sockenbiblioteken, ej äro sjelfskrifna medlemmar af skolråden och, om de tillika äro klockare, ej ens äro valbara till dessa, men möjligen kunde stadgas rätt för folkskolelärare att alltid adjungeras i skolråd, när sådant behandlar frågor rörande sockenbibliotek. Skulle emellertid hinder möta mot att öfverflytta sockenbiblioteksinstitutionen från kommunalstämma till kyrkostämma, då är det af nöden, att ett tillägg göres till kongl. förordningen af den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse på landet af sådant innehåll, att i hvarje kommun skall finnas en under kommunalnämnden stående biblioteksstyrelse, och synes det, att i denna styrelse skolrådets ordförande och folkskoleläraren böra vara sjelfskrifna ledamöter, eller, der flere folkskolelärare finnas inom kommunen, en af dessa bör i styrelsen inväljas.

Då af det nu anförda framgår, att olika synpunkter med afseende på frågans lösning kunna göra sig gällande, har jag ej ansett mig böra framställa ett definitivt ändringsförslag, utan får vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte genom skrifvelse till Kongl. Maj:t begära, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag om sådana ändringar i nu gällande kommunallagar, att dels klarhet må vinnas angående frågan, under hvilka kommunala myndigheter sockenbiblioteksinstitutionen sorterar, dels bättre garantier erhållas för denna institutions vård och utveckling.

Stockholm den 28 januari 1899.

S. J. Boëthius.